

Tylus metas ... Storas ledas slegia ežerus ir upes. Ramūs, sustingę ir apsnigti net judrieji darbininkai – upeliukai. Tarsi ant mielių auga baltos minkštos pusnys. Akinamai žaižaruoja skurdžios viduržiemio saulės apšviesti ledo kristaliukai. Susigūžęs nuo šalčio, tylus, sniego kepurį prislėgtas rymo miškas. Kartkartėmis tylią sausio ramybę sudrumsčia žemėn nuslydusi sniego kėdė – nuo speigų pavargusi eglės šaka neatlaikė... ir vėl tylu...

Povandeninėje karalystėje – tamsu. Gilumų gyventojams, nuo pasaulio atkirstiems storo ledo, jau ima trūkti deguonies, ypač mažesniuose, nepratekančiuose, gausiai apžėlusiuose vandens telkiniuose, kuriuose pūdami vandens augmenijos likučiai atima paskutinius gyvybės likučius.

Šaltąsias nelaimes, kritusias ant jų galvų, skirtingos žuvys ištveria taip pat nevienodai. Vienos, tokios kaip unguriai, karosai, lynai, sunkiuosius laikus praleidžia įsirausios į dumblą. Kitos – karpiai, šamai – atšalus vandeniui iki tam tikros temperatūros, pereina į anabiozės būseną. Ešeriai, karšiai, lydekos, sterkai ir kai kurios kitos, žiemos miegu neužmigusios, žuvys stengiasi laikytis principo – mažiau judėti, kuo mažiau maitintis – kad tik išgyventų.

Tik vienintelei vėgėlei viskas atrodo kitaip. Tokiu žiauriu laiku šiam povandeninio pasaulio originalai – vestuvių metas. O kol dar neužgriuvo šeimyniniai rūpesčiai, plaukinėja prieš srovę, sukinėjasi apie akmenis, godžiai prarydama kokią nuo šalčio apkvaitusią žuveliokę, ar šaldytų sliekų kuokštą, lygiai kaip ir bet kokią kitą skurdžiausią grobį. Ir daro viską paslapčia, patamsiais, kai mėnulį ir žvaigždes slepia storas debesų patalas.

Ar verta žvejoti viduržiemj...

Parašė Aleksandras Frolovas
Šeštadienis, 02 Liepa 2011 02:00

